

DOMINGO XIX ORDINARIO (A)

PRIMEIRA LECTURA 1 Re 19, 9a. 11-13a

Lectura do libro primeiro dos Reis

En chegando Elías ó monte de Deus, o Horeb, abrogouse nunha cova.

Díxolle o Señor:

- "Sae de aí e fica de pé no monte, diante do Señor. Porque o Señor vai pasar".

Nisto veu un rexo furacán, que fendía os montes e cuarteaba os penedos diante do Señor. Mais non estaba o Señor no furacán.

Despois do furacán houbo un tremor de terra; mais tampouco no tremor de terra estaba o Señor.

Despois do tremor de terra veu un gran lume; mais non estaba no lume o Señor.

Despois do lume oíuse o murmurio dunha airexadiña suave. En canto Elías o sentiu, tapou a cara co manto, saíu fóra e ficou en pé, na entrada da cova.

Palabra do Señor

SALMO RESPONSORIAL Sal 84, 9ab-10. 11-12. 13-14

R/. (8): **Amósanos, Señor, a túa misericordia e dáno-la túa salvación.**

Escoitarei o que di o noso Deus:

certamente o Señor fala de paz

para o seu pobo e os seus amigos.

A salvación está xa preto dos que o temen,

a gloria habitará na nosa terra.

A misericordia e a fidelidade atoparanse,

abrazaranse a xustiza e maila paz.

Na terra xermolará a fidelidade,

a xustiza ollará desde o ceo.

O Señor ha da-lo seus bens,

e a nosa terra vai da-los seus froitos.

A xustiza camiñará diante del,

e a salvación seguirá as súas pegadas.

SEGUNDA LECTURA Rm 9, 1-5

Lectura da carta do Apóstolo San Paulo ós Romanos

Irmáns:

Como discípulo de Cristo digo a verdade, non minto, e dáme disto testemuño a miña propia conciencia, alumada polo Espírito Santo: que teño moi grande dor e o meu corazón sofre seguido.

Quixera ser eu mesmo maldito, apartado de Cristo, por mor dos meus irmáns, os meus parentes de estirpe.

Eles son israelitas e a eles pertencen a adopción filial, a gloria e as alianzas, a lexislación, o culto e as promesas; a eles pertencen os patriarcas; e deles vén Cristo como home, que está por riba de todo, e que é Deus bendito polos séculos. Amén.

Palabra do Señor

EVANXEO Mt 14, 22-33

Lectura do Santo Evanxeo segundo Mateo

Despois de que a multitude comera a fartar, de seguida mandou Xesús ós seus discípulos que embarcasen e que fosen diante para a outra banda do mar, mentres el despedía a xente. Así que a despediu, subiu ó monte para orar el só, e alí colleuno a anoitecida.

Entrementres, a barca xa se arredara da ribeira moitos estadios e, como tiña o vento en contra, as ondas sacudíana.

Ó risca-lo día, Xesús foi cara a eles camiñando polo mar.

Cando os discípulos o viron camiñar polo mar, dicían asustados: "é unha pantasma"; e, cheos de medo, empezaron a berrar.

De seguida faloulles Xesús dicindo:

Tranquilos, que son eu. Non teñades medo.

Respondeulle Pedro:

- Señor, se es ti, mándame que vaia onda ti, camiñando pola auga.

El díxolle:

- Ven.

Baixou Pedro da barca, e púxose a camiñar pola auga, dirixíndose a Xesús. Pero, ó senti-lo vento forte, colleu medo, e cando empezou a afundirse, púxose a berrar:

- ¡Señor, sálvame!

Axiña Xesús, dándolle a man, agarrouno e díxolle:

- Home de pouca fe, ¿por que dubidaches?

Ó subiren eles á barca, quedouse o vento. Os que estaban na barca, prostráronse perante el dicindo:

- Realmente ti es Fillo de Deus. Palabra do Señor